

# I.

Hlemýžd' má na zádech ulitu. Když potřebuje, tak se schová do domečku. Ale Terka, která si ze všeho nejraději hrála na zahradě jejich opravdického úvalského domku, měla o hlemýždě velkou starost. Co když je ve svém malém domku do spirály namáčkaný? Ani kuchyň, chudák hlemýžd', nemá. A paní hlemýžďová s ním nebydlí v ložnici, ale má na zádech svůj vlastní byt... Rozhodla se zařídit pro ně lepší bydlení. Plechovou krabici od čaje vyložila listím a travou a naskládala do ní celou hlemýždí rodinu. Krabici potom odnesla do mamčině zeleninové zahrádce, aby si hlemýždi mohli odskočit na svačinu, kdykoliv dostanou hlad.

Terka bydlela se svou maminkou, tátou a staršími sourozenci Emou a Tomášem v domku s červenou střechou na kraji vesnice. Domek to byl tak akorát, maminka říkala, že víc oken na umývání a víc podlah na utírání by jí už vadilo. Terka bydlela v pokojíku s chytrou Emou, která už chodila do třetí třídy a měla svůj psací stůl. Nechtěla k němu Terku pouštět, protože na něm měla pořád nějaké učení. Byla děsně důležitá.

„Hlemýžd' je hermafrodit. To znamená tatka a mamka v jednom,“ poučovala Terku. Terce to bylo jedno a šla si kreslit k mamince do kuchyně. Bylo to příjemné, protože maminka při vaření vyprávěla pohádky a zpívala, to aby překřičela basovou kytaru, na kterou hrál ve svém pokoji nejstar-



ší bratr Tomáš. Byl už velký, dvanáct mu bylo a říkal, že příští Vánoce bude potřebovat holicí strojek, jako má tatínek. Maminka si ze všeho nejvíc přála, aby se naučil noty.

Tatínek chodil každý den do továrny a v sobotu a v neděli kutil ve stodole. Uměl kutit moc dobře, vyrobil Terce z plechu báječné bábovičky. Krásně se zařezávaly do písku a šla s nimi krájet i hadice na zahradě, takže si Terka udělala spoustu gumových zelených prstýnků. Když šla ale maminka večer kropit, z hadice ne a ne téct voda. Maminka šla po hadici zpátky ke kohoutku a v polovině cesty našla prstýnky. Strašně se rozčílila a bábovky schovala. Tatínek byl zklamáný, ale maminka mu vysvětlila, že se



to dítě mohlo říznout. Tatínek zabručel, že nebezpečí je součást života, ale maminka si trvala na svém.

Terce to ani moc nevadilo, protože měla spoustu jiných hraček a hlavně hlemýždě. Taky měli psa, jmenoval se Kolumbus po slavném objeviteli Ameriky. Možná i kvůli tomu jménu se Kolumbus ze všeho nejradši toulal po vesnici a navštěvoval cizí vzdálené psy. Maminka pak byla nervózní a Kolumba hledala po psích útulcích. Jednou totiž Kolumbus nastoupil v Úvalech do vlaku a vystoupil až na Masarykově nádraží v Praze. Neměl lístek, jenom ten s telefonním číslem za obojkem a mamince pak volala policie. Maminka se strašně lekla, pro Kolumba jela a večer mu v kuchyni



za trest četla nahlas novinové články o toulavých psech, se kterými to špatně dopadlo.

Někdy u nich doma bylo pěkně rušno, najednou hrála kytara, tatínek ve stodole pouštěl pilu cirkulárku, Ema křičela, že nemůže na svém stole najít pastelky, a Terka se dívala na pohádku v televizi, při které Kolumbus štěkal na prince, protože se mu nelíbil jeho baret. V takovém rámusu odcházela maminka do své zeleninové zahrádky, tiše sbírala hlemýždě a dívala se na oblohu, na které letadlo, co letělo někam do dálky, nechalo bílostříbrnou linku. Maminka si říkala, jak by to bylo krásné někam letět, bydlet tam v hotelu a dívat se na moře. To maminka nemohla, protože tatínek povídal, že je jich v rodině moc a peněz málo.

Když to jednou řekl před maminčinou maminkou, klánovicou babičkou, u které byly doma figurky, co se na ně nesmělo sahat, protože by se rozbily, řekla babička: „To by se taky někteří manželé museli víc snažit!“ A tatínek se zastyděl, až zčervenal, a šli rychle domů, ani jablkový závin nedojedli.

Jak tak šli přes les kolem trati a Ema s Tomášem šerموvali klacky jako rytíři a Terka podél cesty sbírala šišky, dostal tatínek ohromný nápad. Dostal ho zrovna, když Terka našla místo šišky dalšího hlemýždě a pyšně tatínkovi ukázala jeho krásnou ulitu. Tatínek ji pochválil, ale o svém nápadu neřekl nikomu, ani mamince, která šla smutně a trochu unaveně vzadu. Věděl, že je to nápad s velkým N, a tím pádem veliké tajemství. Všechny překvapí, okouzlí a potěší a nikdy na něj nezapomenou a budou si ho připomínat až do konce života. A tatínek konečně přestal rudnout z klánovické babičky a začal se tiše usmívat. Šel a vzal maminku za ruku, aby jí pomohl jít dál.

